

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2012 roku powód K. T. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko R. A.. Powód domagał się ustalenia istnienia stosunku pracy w okresie od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia 11 kwietnia 2012 roku, zawartego na podstawie ustnej umowy ze stycznia 2011 roku. Nadto powód żądał wydania świadectwa pracy za wyżej wskazany okres, odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz nakazania pozwanemu uregulowania składek ZUS i podatku dochodowego. W pozwie domagano się również zapłaty od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenia za luty 2012 roku w wysokości 186,50 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty, za marzec 2012 roku w wysokości 3181,50 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz za kwiecień 2012 roku w wysokości 600 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego, na swoją rzecz, kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w styczniu 2011 roku pozwany zaproponował mu pracę w biurze rachunkowym w filii przy ul. (...) w S. na stanowisku kierownika biura rachunkowego za wynagrodzeniem miesięcznym 3000 zł netto (z biegiem czasu wynagrodzenie miało wzrastać). Umowa o pracę miała być zawarta na czas nieokreślony, począwszy od dnia 1 lutego 2011 roku, a powód rozwiązał ją z winy pracodawcy z uwagi na zaleganie przez pozwanego z wypłatą wynagrodzenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Pozwany zaprzeczył, by z powodem łączył go stosunek pracy, wskazując, że nigdy nie doszło do ustalenia warunków współpracy. Podnosił również, iż łączący strony stosunek miał charakter układu koleżeńkiego.

Wyrokiem częściowym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt (...), oddalono powództwo w części dotyczącej żądania ustalenia istnienia stosunku pracy, odszkodowania, ekwiwalentu za urlop i wydania świadectwa pracy. Wyrok jest prawomocny.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. T. posiadał wieloletnie doświadczenie z zakresu doradztwa podatkowego. Z tego względu w styczniu 2011 roku jego wieloletni znajomy R. A. zwrócił się do niego z prośbą o pomoc przy organizacji swojego biura rachunkowego. W pierwszej kolejności R. A. zależało na uzyskaniu pomocy w wyborze odpowiedniego sprzętu komputerowego oraz programów księgowych. K. T. nie miał zamiaru nawiązywać stałej i sformalizowanej współpracy z R. A.. Wskazywał on m. in., że zajmuje się doradztwem podatkowym i usługami prawnymi wspólnie z r.pr. W. C. oraz organizacją rejsów. Jednocześnie zgodził się doradzać przy organizacji biura (...) w ramach koleżeńkiej pomocy.

Dowód: wydruk - k. 47-50, wydruk - k.51-52, wydruk - k. 54-55 , kopia kartki pocztowej - k. 57, zeznania świadka A. Z. (1) - k. 90-92, zeznania świadka A. Z. (2) - k. 92-94, zeznania świadka R. G. - k. 124-126, zeznania świadka R. D. - k. 126-127, zeznania świadka M. D. - k. 127-129, przesłuchanie pozwanego R. A. - k. 126-127 w zw. k. 134-138;

R. A. i K. T. nie łączyła umowa o pracę.

Dowód: prawomocny wyrok częściowy Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt(...) - k. 165, wiadomość mailowa z dnia 22 marca 2012 roku - k. 118;

K. T., pomagając w organizacji biura swojego kolegi, świadczył jednocześnie usługi prawne oraz doradztwa podatkowego w kancelarii przy ul. (...) w S., wspólnie z r.pr. W. C..

Dowód: wydruk - k. 47-50, wiadomość mailowe z dnia 22 i 30 marca 2012 roku - k. 118, 119, wydruki ze strony internetowej - k. 47-50, wydruk ze strony internetowej - k. 54, zeznania świadka M. S. (1) - k. 89-90, zeznania świadka A. Z. (2) - k. 92-94, zeznania świadka R. G. - k. 124-126, zeznania świadka R. D. - k. 126-127, zeznania świadka M. D. - k. 127-129;

Dokonując zakupów na rzecz swojego biura, K. T. jednocześnie nabywał rzeczy niezbędne przy prowadzeniu biura R. A..

Dowód: zeznania świadka R. G. - k. 124-126, zeznania świadka R. D. - k. 126-127, przesłuchanie pozwanego R. A. - k. 126-127 w zw. z k. 134-138;

Pracownicy biura R. A. jako swojego pracodawcę nieprzerwanie traktowali właściciela biura. K. T. sam decydował, w jakich godzinach przebywał w biurze swojego kolegi. W czasie, w jakim tam przebywał, wspierał biuro rachunkowe odbywając spotkania z jego klientami, jak również sporadycznie obsługiwał swoich klientów.

Dowód: zeznania świadka A. Z. (1) - k. 90-92, zeznania świadka A. Z. (2) - k. 92-94, zeznania świadka P. K. - k. 129-131, przesłuchanie pozwanego R. A. - k. 126-127 w zw. z k. 134-138;

Łączący R. A. i K. T. stosunek miał charakter porozumienia grzesnościowego, a akty woli stron nie miały charakteru cywilnoprawnych oświadczeń woli. K. T. odmówił podpisania przygotowanej przez R. A., w listopadzie 2011 r., umowy zlecenia mającej za przedmiot czynności doradcze i obsługę programów księgowych, powołując się na prowadzenie własnej działalności.

K. T. w dniu 27 grudnia 2011 r. dokonał, drogą elektroniczną, zamówienia na dostęp do portalu E.. Jako dane klienta wskazał Biuro (...) w G.. W dniu 10 lutego 2012 r. (...) Instytut (...) wystawił fakturę za abonament roczny. R. A. podniósł, że nie składał przedmiotowego zamówienia. K. T. początkowo, w e-mailu z dnia 22 marca 2012 r., wskazywał, że nigdy nie składał zamówienia na swoje ani na cudze nazwisko, z R. A. nie łączą go „żadne stosunki pracy, a jedynie znajomość na gruncie towarzyskim z tego tytułu, że oboje jesteśmy doradcami podatkowymi” i nie jest w żadnej sprawie pełnomocnikiem R. A., następnie jednak, w dniu 30 marca 2012 r., poinformował, że zobowiązanie do zapłaty przejmuje radca prawny W. C..

Relacje między stronami uległy pogorszeniu, a w kwietniu 2012 r. K. T. przestał przychodzić do biura R. A..

W dniu 13 kwietnia 2012 r. K. T. wystosował do R. A. wezwanie do zapłaty domagając się zapłaty na swoją rzecz kwot 2186,50 zł netto za luty 2012 r., 3.181,50 zł netto za marzec 2012 r. oraz 600 zł netto za kwiecień 2012 r. Jak podstawę zapłaty wskazał stosunek pracy. W dniu 13 kwietnia 2012 r. R. A. przelał na konto K. T. kwotę 2.000 zł, wzywając go jednocześnie do wystawienia faktury VAT za zlecenie zorganizowania podpisu elektronicznego, bieżącego nadzoru nad prowadzeniem prac księgowych oraz innych prac organizacyjnych.

Dowód: projekt umowy zlecenia opatrzony przez pozwanego adnotacją i datą 24 listopada 2011 roku - k. 56-56v, zamówienie - k. 58-60, wezwanie do zapłaty - k. 12, wezwanie do wystawienia faktury VAT z dnia 17 kwietnia 2012 roku - k. 13-14, potwierdzenie przelewu z dnia 13 kwietnia 2012 roku - k. 65, zeznania świadka M. S. (1) - k. 89-90, zeznania świadka A. Z. (2) - k. 92-94, przesłuchanie pozwanego R. A. - k. 88- 89 w zw. z k. 134-138, zamówienie - k. 109-111, wiadomość mailowa z dnia 27 grudnia 2011 roku - k.112-113, faktura VAT - k. 114, wezwanie do zapłaty - k. 115-116, wiadomość mailowa z dnia 26 marca 2012 roku - k. 117, wiadomość mailowa z dnia 22 marca 2012 roku, k. 118;

Z dniem 1 marca 2010 roku powód zawiesił wykonywany przez siebie zawód doradcy podatkowego. Wykonywanie zawodu powód wznowił z dniem 28 listopada 2011 roku, a następnie ponownie zawiesił z dniem 1 czerwca 2012 roku.

Dowód: pismo Krajowej Rady Doradców Podatkowych z dnia 18 czerwca 2013 roku - k. 83;

K. T. nie posiada obecnie żadnego majątku, pozostaje osobą bezdomną. Jest osobą chorą – cierpi m.in. na dyskopatię, cukrzycę i nadciśnienie.

Dowód: informacja z Urzędu Miasta S. - k. 193, zaświadczenie (...) k. 196, informacja - k. 198, sprawozdanie z wykonywanych czynności - k. 201-211, zaświadczenie ZUS - k. 213, skierowanie do szpitala - k. 214 , zeznania świadka A. A. - k. 218-219 , zeznania powoda K. T. - k. 223-225, zeznania pozwanego R. A. - k. 225-226;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Po wydaniu wyroku częściowego z dnia 4 lutego 2015 roku, rozpoznaniu w toku niniejszego postępowania podlegały roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia za luty 2012 roku w wysokości 186,50 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty, marzec 2012 roku w wysokości 3181,50 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz za kwiecień 2012 roku w wysokości 600 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o nakazanie uregulowania składek ZUS i podatku dochodowego powoda za okres od 1 lutego 2011 roku do 11 kwietnia 2012 roku.

W polskim systemie prawnym niekwestionowaną zasadą postępowania cywilnego jest związanie sądu podstawą faktyczną powództwa i brak związania przytaczaną przez powoda podstawą materialnoprawną. Zgodnie z paremią *da mihi factum, dabo tibi ius*, wynikającą z nałożenia na powoda jedynie obowiązku przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (w polskim prawie procesowym zagadnienie to zostało uregulowane przez ustawodawcę w art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.), skonstruowanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia należy do sądu. Skoro powód nie ma obowiązku wskazywania norm prawa materialnego statuujących dochodzone roszczenie, to wystarczy, żeby z powołanych i udowodnionych przezeń faktów wynikała zasadność roszczenia, aby sąd uwzględnił powództwo – nawet na innej podstawie materialnoprawnej, gdyby ta ewentualnie przytoczona przez powoda okazała się niewłaściwa. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że takie rozstrzygnięcie nie łamie zasady *ne eat iudex ultra petita partium*, statuowanej w art. 321 k.p.c. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w orzecznictwie. Przytoczyć tutaj wystarczy tezę wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie – (...) z dnia 8 maja 2013 roku (sygn. akt (...)), w której stwierdzono, że przyjęcie przez sąd innej podstawy rozstrzygnięcia niż wskazana przez strony nie tylko nie stanowi wyjścia poza granice żądania, ale oznacza zastosowanie niekwestionowanej w procesie cywilnym zasady *da mihi factum dabo tibi ius* (podaj fakty - otrzymasz ochronę prawną) i *iura novit curia* (sąd zna prawo). W świetle powyższego, to sąd rozpoznając sprawę winien zastosować właściwe przepisy prawa materialnego.

Podkreślenia jednocześnie wymaga, iż przywołany obowiązek sądu nie stoi w sprzeczności z jedną z podstawowych zasad procedury cywilnej, jaką jest kontradiktoryjność procesu. Zgodnie z tą zasadą to strony postępowania – nie sąd – odpowiadają za ostateczny jego wynik. Wyrazem tej reguły jest art. 6 k.c. stanowiący, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Mając na uwadze powyższe trzeba wskazać, iż obowiązkiem sądu jest ustalenie podstawy materialnoprawnej żądania pozwu, jednak swoich ustaleń dokonuje on w oparciu o przedstawiony mu do oceny materiał dowodowy. Zgodnie natomiast z art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując analizy podstawy żądań pozwu należało wyjść od oceny, czy w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze stosunkiem cywilnoprawnym w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego. Według dominującego stanowiska polskiej doktryny prawa, stosunek prawny stanowi jeden z rodzajów stosunków społecznych, przez które rozumie się takie relacje „(...) między przynajmniej dwiema osobami, w których zachowania jednej strony (działania lub zaniechania) wywołują reakcję innej strony (działanie lub zaniechanie) i podlegają kontroli norm społecznych (prawnych, moralnych, obyczajowych, wewnątrzorganizacyjnych itp.)”. Stosunek prawny zostaje nawiązany w następstwie wystąpienia prawnie doniosłego zdarzenia, określanego mianem zdarzenia prawnego. Należy go jednak postrzegać jako konstrukcję dynamiczną, ponieważ na skutek różnego rodzaju zdarzeń może ulegać wielorakim

przekształceniom. W najprostszym ujęciu każdy stosunek prawny składa się z podstawowych elementów, określanych niekiedy mianem elementów konstytutywnych tego stosunku. Należą do nich podmioty, przedmiot oraz treść stosunku prawnego. Są one często powiązane z wieloma innymi bardziej szczegółowymi elementami. Dlatego też konstrukcja stosunku prawnego, bywa niekiedy niezwykle złożona i skomplikowana. Można w pewnym uogólnieniu przyjąć, że podmiotami stosunku prawnego są osoby – adresaci norm regulujących ten stosunek, które występują w nim jako uprawnione lub zobowiązane do określonego zachowania się względem innych osób, uczestników tego samego stosunku prawnego. Będące przedmiotem stosunku prawnego, zachowanie się jego podmiotów, jest wyznaczone przede wszystkim treścią stosunku prawnego, wskazującą na zakres praw i obowiązków (por: M. S., System prawa prywatnego, t.1).

Jednym ze zdarzeń prawnych skutkujących powstaniem stosunku prawnego jest czynność prawna. Przez czynność prawną podmioty prawa cywilnego same mogą kształtować wiążące je stosunki cywilnoprawne (wywierać skutki prawne) – art. 56 k.c. Dla istnienia stosunku prawnego niewątpliwie koniecznym jest istnienie dwóch odpowiadających sobie aktów będących oświadczeniami woli. Zauważyć trzeba, że w polskim prawie cywilnym oraz w wielu obcych systemach prawnych nie mówi się bezpośrednio o „woli”, lecz o „woli wyrażonej” co określa się mianem „oświadczenia woli” (art. 60 k.c.). W rozważaniach prawnych zagadnienie woli osoby dokonującej czynności prawnej pojawia się tylko w takim aspekcie. Nie wszystkie akty woli mają charakter cywilnoprawnego oświadczenia woli. Wśród najważniejszych tego typu aktów doktryna wymienia m. in. akty woli wewnętrznej, oświadczenia woli nie „na serio”, porozumienia dżentelmeńskie, podjęcie zobowiązań grzecznościowych, obietnice wyborcze, oświadczenia niestanowcze, zawiadomienia, przejawy uczuć oraz czynności lub przejawy woli. Wszystkie powyżej wskazane akty nie zawierają treści normatywnej i co do zasady nie kreują skutków prawnych (por: Z. R., System prawa prywatnego, t.2).

Reasumując – punktem wyjściowym dla procedowania w niniejszej sprawie, musiało być ustalenie istnienia ewentualnego stosunku cywilnoprawnego (poprzez określenie jego podmiotów, przedmiotu i treści) zaistniałego przez dokonanie czynności prawnej, a zatem w wyniku zgodnych oświadczeń woli stron. Ciężar wykazania przywołanych okoliczności, w kontekście żądania zapłaty, spoczywał zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie. W ocenie Sądu powód nie wykazał, jakoby łączący strony stosunek miał charakter stosunku prawnego w rozumieniu materialnego prawa cywilnego.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów (szczegółowo przywołane w pierwszej części uzasadnienia) oraz korespondujące z nimi zeznania świadków i pozwanego. Zeznania powoda nie korespondowały z resztą materiału dowodowego i – mając na uwadze zasady logiki i doświadczenia życiowego – nie mogły służyć za podstawę ustaleń faktycznych.

Poczynione w toku postępowania ustalenia pozwoliły przyjąć, iż istniejąca między stronami procesu relacja odpowiada zobowiązaniom grzecznościowym. Na taki charakter relacji między stronami wskazują wprost zeznania świadków A. Z. (1), A. Z. (2) i M. D. oraz korespondujące z nimi zeznania pozwanego. Świadczy o tym również treść przedłożonego przez powoda wydruku e-mail z dnia 22 marca 2012 roku skierowanego do (...) Instytutu (...) w związku z dochodzeniem przez ten instytut roszczeń wynikających z usług dostępu do portalu internetowego E. świadczonych na rzecz biura rachunkowego pozwanego R. A.. W e-mailu tym powód sam stwierdza, iż z pozwanym nie wiąże go żadne stosunki pracy, a jedynie znajomość na gruncie towarzyskim z tego tytułu, że oboje są doradcami podatkowymi. Podkreśla on również, że nie jest w żadnej sprawie pełnomocnikiem pozwanego. Dodatkowo świadkowie A. S., A. Z. (1), A. Z. (2), R. D. i M. D. wskazywali, iż powód powoływał się w rozmowach z nimi na prowadzenie własnej działalności gospodarczej i to w niej upatrywał swojej podstawowej aktywności. Sporadycznie w biurze pozwanego przyjmował też własnych klientów. Potwierdzenia nie znalazły także zeznania powoda, iż pozwany wypłacał ostatecznie powodowi kwotę 2.000 zł, miało to jednak miejsce już po pogorszeniu relacji między stronami i po wezwaniu pozwanego do zapłaty do wykonanej pomocy. Strona pozwana wskazała bowiem, że wobec takiego stanowiska powoda jego zapewnienia o pomocy koleżeńskiej uznała za niebyłe (co nie oznacza, że zobowiązanie grzecznościowe nie istniały, a w ich miejsce weszły zobowiązania cywilnoprawne) i w rezultacie dokonała na jego rzecz zapłaty ww. kwoty.

Nawet gdyby jednak przyjąć – wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu – iż strony łączyła relacja o charakterze cywilnoprawnym, to i tak materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalałaby na uwzględnienie powództwa. Powód nie wykazał bowiem, jakie konkretnie czynności wykonywał w okresie, za który domaga się zapłaty oraz w jaki sposób dokonał wyliczenia należnego mu w jego ocenie z tego tytułu wynagrodzenia. Podkreślenia wymaga, że dla wykazania określonych faktów (tu: wysokości przysługującego wynagrodzenia) nie wystarczy samo twierdzenie powoda, lecz odpowiednie dowody. Na marginesie już tylko wypada wskazać, że od powoda jako osoby profesjonalnie trudniącej się doradztwem podatkowym, należy oczekiwać umiejętnej dbania o udokumentowanie swoich żądań. Jak to zostało powyżej wskazane, nie było w toku niniejszego postępowania – po stwierdzeniu nieistnienia stosunku pracy – rolą sądu samodzielne ustalenie powyższych okoliczności, stanowiłoby to bowiem wykraczającą poza jego kompetencję ingerencję w zasadę kontrydiktoryjności postępowania cywilnego.

Wobec powyższego, w kontekście zebranego materiału dowodowego, Sąd uznał, że roszczenie powoda o zapłatę jest niezasadne. Konsekwentnie również niezasadne okazało się żądanie powoda nakazania pozwanemu uregulowania składek ZUS i podatku dochodowego za okres od 1 lutego 2011 roku do 11 kwietnia 2012 rok jako nierozzerwalnie związane z żądaniem zapłaty. Z tego względu powództwo należało oddalić w całości.

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Według § 3 cytowanego artykułu do niezbędnych kosztów procesy strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednakże nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony. Mając jednak na uwadze treść art. 102 k.p.c. stanowiącego, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu. Za szczególnie uzasadniony wypadek Sąd uznał bezdomność powoda, brak posiadania przez niego jakiegokolwiek majątku oraz zły stan zdrowia (zakup leków przez powoda jest częściowo refundowany przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie).

W tym miejscu podkreślenia wymaga również, że skład orzekający w niniejszej sprawie pozostawał właściwy. Przed oddaleniem powództwa w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku pracy, odszkodowania, ekwiwalentu za urlop i wydania świadectwa pracy niniejsza sprawa pozostawała sprawą z zakresu prawa pracy. Prawomocnym wyrokiem częściowym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt (...), jednoznacznie rozstrzygnięto, że umowy o pracę pomiędzy stronami nie było. Oprócz wskazanych wyżej roszczeń, powód domagał się także zasądzenia wynagrodzenia od pozwanego. Sytuacja powyższa spowodowała, że Sąd pracy stał się Sądem stricte cywilnym, co uzasadniało zmianę składu orzekającego. Początkowo bowiem, na podstawie art. 47 § 2 pkt 1 lit. a kpc, Sąd rozpoznawał sprawę w składzie przewodniczącego i dwóch ławników, albowiem dotyczyła ona ustalenia istnienia stosunku pracy. Następnie, po odpadnięciu podstawy ze wskazanego przepisu, Sąd orzekał w składzie ukonstytuowanym na podstawie art. 47 § 1 kpc, gdyż sprawa dotyczyła wynagrodzenia ze stosunku cywilnoprawnego. Wskazać także należy, że w obydwu sytuacjach orzekał ten sam Przewodniczący, który od początku rozpoznania sprawy do jej końca zaznajamiał się bezpośrednio ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Zarówno dowody z dokumentów, jak i dowody z przesłuchania stron i świadków dotyczyły tych samych okoliczności, co w sprawie o sygn. (...) jak i w sprawie niniejszej. Wbrew zasadzie ekonomiki procesowej i zaufania obywateli do Sądu byłoby ponowne przesłuchiwanie stron i świadków na okoliczności wcześniej przedstawione. Kierując się powyższym, Sąd w składzie już jednoosobowym, zdecydował o posłużeniu się dowodami przeprowadzonymi w sprawie o sygn. akt (...). Stanowisko Sądu znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak, zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., II PZP 11/09, decydujące znaczenie należy (...) przypisać przedmiotowi orzekania a nie temu, czy dane roszczenia są dochodzone łącznie w jednym pozwie. Do nieważności postępowania nie doszło także z tego powodu, że Sąd w rozpoznawanej sprawie częściowo rozpoznał przedmiotowe roszczenia w składzie ławniczym, częściowo zaś w składzie jednoosobowym, gdyż (...) w przepisach kodeksu postępowania cywilnego nie została zawarta zasada niezmienności (utrwalenia) składu sądu, jak to czyni w odniesieniu do postępowania karnego art. 402 § 2 k.p.k. Poszczególne czynności mogą być zatem podjęte przez sąd w zmienionym składzie, byleby ten skład pozostał składem właściwym w

rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego do rozpoznania danej sprawy. W niniejszej sprawie obydwie składy, zarówno skład ławniczy jak i jednoosobowy nie naruszają przepisów postępowania, gdyż w czasie orzekania były one ukonstytuowane prawidłowo. Wobec tego, brak jest w ocenie Sądu podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 kpc. Na marginesie już tylko wskazać należy, że w sprawie nie naruszono także przepisu art. 323 kpc, gdyż wyrok został wydany przez sędziego, przed którym nie tylko odbyła się rozprawa poprzedzająca wydanie wyroku, lecz także wszystkie pozostałe rozprawy, od początku orzekania w sprawie do jej końca.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć powodowi;
3. Akta z pismami lub za miesiąc.

15.04.2016 r.